ինչ բազում անցք անցին ի գլուխս. այլ եւ յոլով չարի եւ փորձանաց դիպայ ... ի յոլովից, մանաւանդ ի կարգաւորաց. զի ոչ ոք մնաց, որ զիս ոչ եխած... եւ միշտ զայն ասէին. Է՞ր չնստար, այլ թողեր տեղդ ու գնացիր. այժմ դարձեալ եկիր. զի՞նչ կամիս. Եւ թէ զի՞նչ շահ եղեւ քեզ այդչափ շրջիլդ, յԵրուսաղէմ գնալդ. թէ աստ էիր, վաղ քահանայ էիր. զի՞նչ օգտեցար... Դու չի պիտիս մեզ... զի մեք ունիմք քահանայ ...» (էջ 349—352): Զամոսցայի փոքր հայ գաղութին քահանայութեան իրաւունքը Սիմէոնին էր. իր բացակայութեան ժամանակ «այլք էին տիրապետել եւ ժառանգ եղեալ». այս մասին կը մտահոգուէր ինքը արդէն պանդխտութեան օրերուն:

1623ին ի Լվով սաստիկ ժանտամահ կը ճարակի: Շատերը կը փախչին քաղաքէն եւ կը ցրուին մերձաւոր եւ հեռաւոր գիւղաքաղաքներ. ոմանք կը հասնին մինչեւ Զամոսցա: Փախստականներէն ոմանս «եւ ես ընկալայ ի տունս իմ» կը գրէ Սիմէոն: Անոնք տեսնելով Սիմէոն դպրի աշխարհածանօթութիւնն եւ գրագիտութիւնը, մի եւ նոյն ժամանակ քաղաքացիներէն կրած հալածանքը, կը խոստանան իրեն միջնորդել Լվովցիներու քով, որ պաշտօնով հրաւիրեն զինքը Լվով. «մեք երթամք խօսիմք հետ աղայից. եւ զքեզ առ մեզ բերցուք. դու մե՛զ լայեխ